

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoP/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719204695
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6719204695.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, vo veci starostlivosti súdu o maloletého O. G., rod. C., nar. XX. XX. XXXX, občana SR, bytom ako matka, zastúpeného Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov: matky O. G., rod. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Y. S., Z. XX, t.č. bytom S., D. XXX, občianky SR, právne zastúpenej JUDr. Soňou Petrusovou, ulica Adyho č. 34, 984 01 Lučenec, a otca O. C., rod. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. B. T. XXX/XX, K., t. č. Centrum výcviku Lešť 1, 962 63 Pliešovce, občan SR, o návrhu matky na zvýšenie výživného na maloletého, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 5P/241/2019-209 zo dňa 30. 09. 2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 5P/241/2019 - 209 zo dňa 30. 09. 2020 vo výroku I., II., IV. a V. **p o t v r d z u j e .**
- II. Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo aj „okresný súd“) výrokom I. rozhodol, že otec O. C., nar. XX. XX. XXXX je povinný prispievať na výživu maloletého O. G., rod. C., nar. XX. XX. XXXX, sumou vo výške 300,- Eur mesačne, počnúc od 01. 09. 2019, vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred s tým, že 250,- Eur mesačne je povinný uhrádzať k rukám matky P. G., rod. A., nar. XX. XX. XXXX, a 50,- Eur mesačne je povinný uhrádzať na tvorbu úspor spolu s bežným výživným. Výrokom II. súd rozhodol o zameškanom výživnom od mesiaca september 2019 do mesiaca september 2020 v sume za každý mesiac 100,- Eur, celkom zameškané výživné v sume 1.300,- Eur, ktoré uložil otcovi povinnosť zaplatiť k rukám matky v celosti, a to v lehote do 30. 08. 2021. Výrokom III. v prevyšujúcej časti návrh matky zamietol. Výrokom IV. súd prvej inštancie vyslovil, že týmto rozsudkom dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 5P/264/2010-78 zo dňa 18. 01. 2011 v relevantnej časti. Výrokom V. vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že matka maloletého sa návrhom doručeným tamojšiemu súdu dňa 30. 09. 2019 domáhala voči otcovi maloletého zvýšenia výživného na sumu 650,- Eur mesačne (550,- Eur k jej rukám a 100,- Eur na tvorbu úspor). Uviedla, že je na čiastočnom invalidnom dôchodku a je doma s 12-mesačným synom. Veľa rokov znáša všetky povinnosti platenia (na stravu, krúžky, nákup školských potrieb, lieky, oblečenie, výlety, narodeniny, sviatky) sama. Predmetné náklady otec maloletého neznáša vôbec a maloletého nenavštevuje a neudržiava s ním žiaden kontakt. Uviedla, že maloletý navštevuje 7. Ročník. Doposiaľ otec maloletého platí výživné v sume 150,- Eur + 50,- Eur na tvorbu úspor. Uviedla, že otec je profesionálny vojak. Súd prvej inštancie na vec aplikoval ustanovenia

§ 62, § 65, § 75, § 77 a § 78 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a po vykonanom dokazovaní konštatoval, že naposledy bola vyživovacia povinnosť otca maloletého určená rozsudkom tamojšieho súdu, č. k. 5P/264/2010-78 zo dňa 18. 01. 2011, ktorým bol maloletý zverený do starostlivosti matky a otcovi bola uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého v sume 200,- Eur mesačne s tým, že 150,- Eur je povinný uhrádzať k rukám matky a 50,- Eur na tvorbu úspor spolu s bežným výživným, a to vždy k 15. dňu mesiaca vopred. V čase predmetného konania predstavoval priemerný čistý príjem otca 1.136,- Eur a príjem matky ako živnostníčky bol na úrovni 100,- až 150,- Eur mesačne. V čase rozhodovania súdu mal maloletý necelé 4 roky a navštevoval predškolské zariadenie. Súd konštatoval, že matka deklarovala svoje výdavky na maloletého, resp. výdavky spojené s maloletým v celkovej sume 675,67 Eur, súd za listinnými dôkazmi preukázané, a súčasne nevyhnutne vynaložené výdavky matky na maloletého považoval mesačne sumu 92,15 Eur, po vykonanom dokazovaní tiež ustálil primeranú výšku nákladov na stravu maloletého v domácnosti na sumu 200,- Eur, a následne vychádzajúc z praxe a poznatkov súdu a poznatkov o bežných a nevyhnutných výdavkoch, o cenách tovarov a služieb, súd dospel k záveru, že ďalšie matkou nepreukázané nevyhnutné výdavky na maloletého sú priemerne vo výške 50,- Eur mesačne (600,- Eur ročne). Vzhľadom na zistené skutočnosti súd prvej inštancie ustálil výšku nevyhnutných výdavkov na maloletého sumou 462,15 Eur. Príjem otca je v súčasnosti vo výške 1.588,- Eur. Otec maloletého deklaroval svoje výdavky v celkovej mesačnej výške 1.280,36 Eur. Súd konštatoval, že vyživovacia povinnosť otca k maloletému bola naposledy upravovaná pred viac ako ôsmimi rokmi a je daný dôvod na to, aby výšku výživného upravil súd. V predmetnej veci zabezpečuje starostlivosť o maloletého výlučne matka, otec nebol s maloletým v kontakte už niekoľko rokov a nejaví o neho záujem. Je preto daný dôvod, aby sa na výdavkoch maloletého podieľal vo vyššej miere ako matka maloletého. Súd preto zvýšil výživné o 100,- Eur a určil vyživovaciu povinnosť otca k maloletému v celkovej výške 300,-Eur mesačne (250,- Eur bežné výživné a 50,- Eur na tvorbu úspor), ktorá suma predstavuje takmer 65 % všetkých výdavkov na maloletého. Predmetnú sumu súd nateraz považoval za primeranú vzhľadom na vek a potreby maloletého, ako aj vzhľadom na príjmy a výdavky oboch rodičov maloletého zohľadňujúc aj životnú situáciu otca maloletého, ktorý žije v spoločnej domácnosti s družkou a jej synom, pričom jeho družka je bez príjmov, a teda otec maloletého musí pokrývať zo svojho príjmu fakticky všetky výdavky svojej domácnosti. Navýšenie výživného o 100,-Eur požadoval i kolízny opatrovník na pojednávaní dňa 11. 05. 2020. Preto súd zvýšil vyživovaciu povinnosť otca o 100,- Eur na 250,- Eur mesačne, plus ponechal povinnosť otca platiť 50,- Eur na tvorbu úspor v zmysle pôvodného rozhodnutia tak, ako je vo výroku I. predmetného rozsudku uvedené a v prevyšujúcej časti návrh matky na zvýšenie výživného zamietol (výrok III.). Keďže k zvýšeniu výživného došlo rozhodnutím súdu odo dňa 01. 09. 2019, uvedeným zvýšením spätne došlo i k vzniku zameškaného výživného v celkovej výške 1.300,- Eur, ktoré súd osobitným výrokom II. uložil otcovi zaplatiť v lehote do 30. 08. 2021. O trovách konania rozhodol súd na návrh matky v zmysle § 57 CMP podľa § 52 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na ich náhradu.

3. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie otec maloletého, keď uviedol, že napáda výroky I. a II. rozsudku, pričom výrok III., IV., V. nenamieta. Pokiaľ ide o výživné, ktoré súd prvej inštancie určil sumou vo výške 300,- Eur, najmä vzhľadom na jeho príjem a vzhľadom na potrebu maloletého dieťaťa, toto otec považuje za neprimerané, avšak je ochotný uhrádzať výživné najviac vo výške 250,- Eur mesačne tak, že na výživné bude uhrádzať sumu 200,- Eur a na tvorbu úspor 50,- Eur. Poukázal na to, že výživné vo výške 250,- Eur je plne postačujúce vzhľadom na skutočné nevyhnutné výdavky maloletého. Nevyhnutné výdavky na maloletého, ktoré matky deklaruje na maloletého, sú neadekvátne, sú umelo nadhodnotené a nie sú hodnoverne preukázané, na čo poukázal i súd prvej inštancie, najmä pokiaľ sa jedná o výdavky na stravu, ktoré matka maloletého uvádza v sume 300,- Eur, čo sčasti uznal i prvostupňový súd. Otec je ale presvedčený, že ani súd nedospel k správne mu záveru, keď na stravu maloletého v domácnosti považoval za primeranú sumu 200,- Eur mesačne, keďže sa maloletý sa v týždni stravuje v škole, pričom náklady na desiatu a na obed v dňoch vyučovania nie sú zahrnuté v tejto sume. Taktiež ako neprimerané a nepravdepodobné nevyhnutné výdavky sú výdavky na ošatenie, ktoré boli zahrnuté v mesačných výdavkoch vo výške 66,67 Eur, ktoré si matka uplatnila v sume 200,- Eur za 3 mesiace. Ošatenie sa spravidla kupuje tak jedenkrát ročne, maximálne dvakrát ročne, a nie tak, ako si uplatnila matka maloletého, z čoho vyplýva, že ošatenie pre maloletého kupuje každé 3, mesiace. S poukazom na uvedené namietol i výšku nevyhnutných výdavkov na ošatenie a obuv, ktoré súd považoval za primerané vo výške 50,- Eur, napriek tomu, že matka maloletého tieto výdavky vôbec nepreukázala. V odôvodnení napadnutého rozsudku v odseku 35. súd vyčíslil zistené príjmy otca, ktoré sa oproti pôvodnému rozhodnutiu z roku 2011 zmenili, pričom čistý príjem otca v roku 2011 predstavoval sumu 1.136,62 Eur, kým aktuálne predstavuje sumu 1.588,25. Je síce pravdou, že príjem

otca je aktuálne vo výške 1.588,25 Eur v čistom, avšak k tomuto zvýšeniu, teda k zmene zárobkových pomerov na strane otca došlo až 01. 01. 2020, preto namieta rozhodnutie súdu prvej inštancie, keď rozhodol o zvýšení výživného počnúc dňom 01. 09. 2019, pretože v tomto období ešte na strane otca nenastala zmena zárobkových pomerov, zárobkové pomery otca boli viacmenej na úrovni roka 2011, a preto zvýšenie výživného od 01. 09. 2019 je nedôvodné. Ak súd dospel k záveru, že vzhľadom na zmenu zárobkových pomerov na strane otca je tu dôvod na zvýšenie výživného, mal tak urobiť len počnúc od 01. 01. 2020. Taktiež s poukazom na uvedené namietal povinnosť uloženú vo výroku II., pokiaľ sa jedná o zameškané výživné za mesiac september, október, november, december 2019 spolu v sume 400,- Eur mesačne. Záverom zvýraznil, že si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti a uznal, že nároky na starostlivosť a výchovu maloletého vzhľadom na jeho vek a vzhľadom na rast cien sa zvyšujú, avšak zvýšenie výživného o 100,-Eur mesačne je neadekvátne, najmä s ohľadom na to, že doterajšie výživné bolo vzhľadom na vek dieťaťa a najmä na jeho potreby nadštandardné, pričom prevyšovalo jeho nároky. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil alebo zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Odvolanie otca bolo doručené kolíznemu opatrovníkovi dňa 09. 11. 2020 a právnej zástupkyňi matky maloletého dňa 26. 11. 2020 s možnosťou sa k uvedenému vyjadriť.

5. Kolízny opatrovník sa k odvolaniu otca nevyjadril.

6. Dňa 07. 12. 2020 sa k odvolaniu otca vyjadrila matka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Uviedla, že v záujme maloletého dieťaťa a ukončenia konania, ktoré sa predĺžilo i vzhľadom na neprítomnosť otca na pojednávaní odvolanie nepodávala, avšak nesúhlasí s odvolaním otca a nestotožňuje sa ani s dôvodmi, ktoré písomne uviedol. Zvýraznila, že od posledného zvýšenia výživného ubehlo čochvíľa desať rokov a určite je v záujme maloletého dieťaťa zvýšenie výživného, a preto uvedené rozhodnutie je dôvodné. Otec sa žiadnym iným spôsobom nepodieľa na výchove maloletého okrem platenia výživného, nemá žiadnu inú vyživovaciu povinnosť, len k tomuto jednému dieťaťu a jeho príjem je dostatočný na to, aby uhrádzal výživné tak, ako mu to určil súd. Pokiaľ otec namieta náklady na stravu maloletého mesačne v sume 300,- Eur, opätovne matka poukázala na to, že za mesiac, ktorý má 31 dní, je to 9,67 Eur za deň. Uviedla, že napriek veku maloletého, tento je vysoký 180 cm, váži 80 kg, pričom podrobne špecifikovala stravu v priebehu jedného dňa. Nie je v jej moci odopierať vlastnému dieťaťu jedlo i vzhľadom na jeho zdravotný stav. Pokiaľ otec namietal výdavky na ošatenie, poukázala na skutočnosť, že maloletý rastie a vyvíja sa, a teda oblečenie potrebuje nielen z toho dôvodu, že z neho vyrastie, ale aj preto, že je to stále dieťa a oblečenie ničí. Pokiaľ túto okolnosť otec nechápe, je to preto, že maloletého nevidí rásť, nestretáva sa s ním a nemá vedomosť o jeho potrebách. Ďalej poukázala na tú skutočnosť, že spolu s otcom žijú v domácnosti dve dospelé osoby, ktoré môžu byť zárobkovo činné a prispievať na domácnosť a nie je možné v súvislosti s potrebami maloletého prihliadať na úver družky otca, z ktorého financovala nehnuteľnosť, ktorá nie je vo vlastníctve otca. Príjem otca, tak ako to sám uvádza v odvolaní, je aktuálne vo výške 1.588,25 Eur mesačne, a preto je v jeho možnostiach uhrádzať výživné stanovené napadnutým rozsudkom. Navrhla preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny.

7. Vyjadrenie matky k odvolaniu otca maloletého bolo doručené kolíznemu opatrovníkovi dňa 09. 12. 2020 a otcovi maloletého dieťaťa 29. 12. 2020 s možnosťou sa k uvedenému vyjadriť.

8. Kolízny opatrovník sa k vyjadreniu matky maloletého dieťaťa k odvolaniu otca nevyjadril.

9. Otec sa k vyjadreniu matky nevyjadril.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), preskúmal vec v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 65 a § 67 CMP, pretože ide o konanie vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, ktoré možno začať i bez návrhu a v ktorom odvolací súd nie je viazaný ani rozsahom odvolania, ani odvolacími dôvodmi a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 2 ods. 1 CMP, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Podľa § 1 CMP podľa tohto zákona súdy prejednávajú a rozhodujú veci ustanovené v tomto zákone.

14. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Podľa § 78 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možná len na návrh podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia. Pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov.

16. Odvolací súd uvádza, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie vyslovenom v napadnutom rozhodnutí ako aj s jeho dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje a na tieto v plnom rozsahu poukazuje. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k názoru, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci návrhu matky na zvýšenie vyživovacej povinnosti k maloleťmu dieťaťu na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom správne prihliadol na záujem maloleťého dieťaťa a dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom. Námietky otca maloleťého dieťaťa uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažoval za prijateľné práve z dôvodov, že súd prvej inštancie vo veci vykonal náležité dokazovanie, vec správne právne posúdil, pričom otec maloleťého dieťaťa v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť, alebo zvrátiť výsledky doterajšieho dokazovania. Otec maloleťého dieťaťa vo svojom odvolaní neuviedol ani žiadnu skutočnosť, ktorá by mala za následok úvahu o prípadnej vade v procesnoprávnom postupe súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd takúto vadu ani nezistil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie náležite podľa § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie sú detailné, zrozumiteľné, jasné a navyše presvedčivé. Je nepochybné, že súd prvej inštancie, pri rozhodovaní vo veci bral do úvahy existenciu zmeny pomerov maloleťého dieťaťa ako i zvýšenie výšky príjmu otca maloleťého dieťaťa, pričom prihliadol na dobu uplynulú od poslednej úpravy výživného na maloleťé dieťa a na skutočnosť, že matka zabezpečuje starostlivosť o maloleťého v celom rozsahu sama a že tejto v súčasnosti pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť smerom k jej mladšiemu synovi.

17. Odvolací súd všeobecne uvádza, že nová úprava vyživovacej povinnosti povinného rodiča je opodstatnená len za predpokladu ak má súd jednoznačne v konaní preukázané, že pomery povinného i oprávneného sa zmenili do takej miery, že predchádzajúce rozhodnutie o výživnom už nezodpovedá schopnostiam a možnostiam povinného rodiča a odôvodneným potrebám nezaopatreného maloleťého, či plnoletého dieťaťa. Ak však od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti rodičov voči dieťaťu uplynula dlhšia doba (ako je to aj v danom prípade), už táto skutočnosť je sama o sebe relevantným dôvodom opodstatňujúcim novú úpravu výšky príspevku povinného rodiča na výživu nezaopatreného dieťaťa, pretože vývoj životných nákladov ako aj miera odôvodnených potrieb dieťaťa v časovom horizonte niekoľkých rokov má nesporne stúpajúcu tendenciu, ktorú je súd povinný zohľadniť. Odvolací súd poznamenáva, že takáto časová okolnosť je relevantná aj v danom konaní, pretože od právoplatnosti posledného rozhodnutia o vyživovacej povinnosti do podania návrhu na zvýšenie výživného uplynula doba viac ako ôsmich rokov, v dôsledku čoho sa objektívne a nespochybniteľne zvýšili primerane veku maloleťého dieťa jeho odôvodnené potreby a výdavky, pričom zásadné je aj to, že od poslednej úpravy výživného dieťa nastúpilo na povinnú školskú dochádzku, dokonca v čase rozhodnutia ako súdu prvej inštancie, tak i odvolacieho súdu je už na druhom stupni základnej školy, maloleťý je vo vývoji a prudko rastie, v dôsledku čoho sa jeho potreby a náklady takmer rovnajú, či približujú potrebám a nákladom na život dospelého človeka a nie dieťaťa.

18. Odvolací súd navyše považuje za potrebné uviesť, že vyživovacia povinnosť rodičov sa pri rozhodovaní posudzuje vždy samostatne za každého z nich. Každý z rodičov je povinný vyživovať svoje dieťa, pričom vyživovacia povinnosť má ale niekoľko foriem. Môže byť plnená osobnou starostlivosťou alebo tiež čiastočne starostlivosťou o domácnosť; druhou formou plnenia vyživovacej povinnosti je poskytovanie vecných plnení, napríklad bývania alebo stravovania; tretou formou plnenia vyživovacej

povinnosti je platenie výživného ako peňažného príspevku na uhrádzanie potrieb dieťaťa. Rodič, ktorý sa o dieťa osobne stará plní vyživovaciu povinnosť prevažne poskytovaním vecných plnení, ako je bývanie, strava, nákup, ošatenie, zabezpečenie zdravotnej starostlivosti a podobne, a tiež osobnou starostlivosťou. Rodič, ktorý sa o dieťa osobne nestará, prispieva na jeho výživu výživným, ktoré určil súd. Pre určenie výšky vyživovacej povinnosti, je smerodajná životná úroveň každého z rodičov, pretože platí premisa, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni každého svojho dieťaťa. Ak dieťa žije s rodičom, ktorého životná úroveň je porovnateľne nižšia, než životná úroveň druhého rodiča, možno uložiť povinnému rodičovi i plnenie všetkých preukázateľných oprávnených potrieb dieťaťa, pričom sa vychádza z predpokladu, že druhý rodič plní svoju vyživovaciu povinnosť formou osobnej starostlivosti a uspokojovania bytových potrieb dieťaťa. Za schopnosti každého rodiča treba považovať jeho reálny zárobok, ktorý dosiahne v čase vyhlásenia rozhodnutia. Tento však treba modifikovať možnosťami rodiča, ktoré rozširujú reálne dosahovaný zárobok o subjektívnymi vlastnosťami podmienené možnosti, ako sú fyzická zdatnosť, vzdelanie, zdravotný stav, pracovné ponuky, časový priestor a pod. Príjem rodiča predstavuje tiež odmena za práce nadčas aj benefity z pracovného pomeru, ako sú diéty, finančné náhrady za auto, telefón a pod. Schopnosti, možnosti a majetkové pomery rodiča treba posudzovať vždy komplexne, najlepším ukazovateľom je práve životná úroveň rodiča.

19. Na strane druhej základnou podmienkou správneho určenia vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu je vyhodnotenie nákladov na dieťa. Rozhodnutie súdu o výkone rodičovských práv a povinností sa môže zmeniť, ak sa menia pomery, z ktorých súd vychádzal pri ostatnej úprave výšky výživného. Výška mesačných nákladov na dieťa má predstavovať vyčíslenie pravidelných a nepravidelných platieb na dieťa tak, aby bola jednoznačne určiteľná. Náklady predstavujú všetky náklady potrebné na uspokojenie potrieb dieťaťa. Pričom medzi základné patria bývanie, stravovanie, ošatenie, hygienické potreby a drogéria, zdravotná starostlivosť, školské potreby a náklady súvisiace s plnením školskej dochádzky. Pokiaľ to životná úroveň rodičov dovoľuje, treba zohľadniť tiež náklady na voľnočasové aktivity, dovolenky, detské tábory, lyžiarske kurzy a pod. Práve pri posudzovaní otázky, čo súd zahrnie do oprávnených nákladov na dieťa, sa najviac prejaví porovnanie životnej úrovne rodičov a dieťaťa. Pravidelné položky, ktoré sa opakujú mesačne pravidelne, ako je mobilný telefón a strava, alebo ktoré sa opakujú prevažnú väčšinu mesiacov v roku, družina, školné, stravné, možno uviesť v konkrétnej výške aktuálne za mesiac. Nepravidelné platby, ako je kúpa školských potrieb, zdravotných pomôcok a rôznych pomôcok na záujmové činnosti, sa rozpočítajú na jednotlivé mesiace tak, že sa celková úhrada každého nákladu vydeli 12 mesiacmi a k pravidelným mesačným nákladom s pripočítava iba suma zodpovedajúca mesačnému príspevku. Spoločné náklady rodiny sa do nákladov dieťaťa započítavajú len vo výške pripadajúcej len na jedného člena rodiny. Miera vyživovacej povinnosti rodičov k tomu istému dieťaťu nemusí byť rovnaká, je nutné porovnať možnosti, schopnosti a majetkové a iné pomery u oboch rodičov a zohľadniť osobnú starostlivosť o dieťa.

20. V súdnej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní dôsledne rešpektoval a aplikoval všetky vyššie uvedené kritériá pri určovaní výživného, jasne a zrozumiteľne uviedol zistené skutočnosti, na ktoré prihliadal a tiež podrobne rozviedol spôsob určenia výživného. Pokiaľ v podanom odvolaní otec maloletého dieťaťa považuje výživné určené v súdom stanovenej výške za neprimerane vysoké, či dokonca nadhodnotené, odvolací súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť ustálenú v konaní, keď posledná úprava výživného bola vykonaná rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 5P/264/2010-78 zo dňa 18. 01. 2011, t. j. od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti otca po rozhodnutie súdu v predmetnej veci prešlo viac než 9 rokov (rozsudok súdu prvej inštancie bol verejne vyhlásený dňa 30. 09. 2020) , pričom matka podávala samotný návrh na zvýšenie výživného po viac než 8 rokoch. Uvedená dlhá doba nezmenenej vyživovacej povinnosti by bola sama o sebe dôvodom pre rozhodnutie o zvýšení výživného. Je potrebné uviesť, že počas tejto doby, ako i naďalej, otec na maloletého prispieva len súdom určeným výživným v aktuálnej výške, na ostatných jeho potrebách, a to či nevyhnutných, voľnočasových alebo k príležitostiam sviatkov sa nepodieľa vôbec, či už vecným alebo finančným plnením. Uvedené potreby, náklady, a tiež nepravidelné, jednorazové zvýšené výdavky znáša výlučne matka maloletého, ktorá zároveň sama zabezpečuje starostlivosť, opateru a výchovu maloletého, tomuto zabezpečuje taktiež bývanie a všetky vecné plnenia, čím zároveň sama plní všetky formy vyživovacej povinnosti, a preto v danom prípade nie je na mieste ukladať vyživovaciu povinnosť otca vo výške približne polovice nákladov na nevyhnutné a opodstatnené potreby maloletého dieťaťa. Prihliadnuc na výšku otca maloletého dieťaťa, ktorá bez prihliadnutia na ostatné sociálne výhody a benefity otca, je aktuálne vo výške 1.588,- Eur, za situácie, keď inú vyživovaciu povinnosť nemá, je súdom stanovené výživné primerané možnostiam, schopnostiam a životnej úrovni otca maloletého dieťaťa. V zmysle ust. § 62 ods. 2 Zákona o rodine, dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Pokiaľ v podanom

odvolaní otec maloletého namieta nadhodnotené náklady uvádzané matkou, predovšetkým na stravu a ošatenie maloletého, uvedenej odvolacej námietke odvolací súd nemohol prisvedčiť ako dôvodnej, nakoľko maloletý je vo veku 14 rokov, teda jedná sa o chlapca vo fáze intenzívneho vývoja, kedy v tomto čase nie je reálne možné zakupovať oblečenie pre rastúce dieťa so svojimi potrebami jedenkrát, maximálne dvakrát ročne, nakoľko dochádza k prudkému rastu, pričom uvedenú skutočnosť ani matka, ani maloletý nedokáže ovplyvniť.

21. V podanom odvolaní otec maloletého taktiež namieta, že súd mal rozhodnúť o zvýšení vyživovacej povinnosti len od 01. 01. 2020, a to s poukazom na zmenu zárobkových pomerov na strane otca (zvýšenie príjmu od 01. 01. 2020). Ani uvedenej odvolacej námietke odvolací súd prisvedčiť nemohol, nakoľko rozhodnutie o zvýšení výživného sa v danom prípade neviaže len na skutočnosť zmeny zárobkových pomerov na strane otca (zvýšenie príjmu), ale predovšetkým na zmenu pomerov na strane maloletého, ktorý už i v čase podania návrhu na zvýšenie výživného matkou bol dieťaťom o 8 rokov starším oproti poslednej úprave výške výživného, pričom medzičasom nielen nastúpil na povinnú školskú dochádzku ale je už na druhom stupni základnej školy, má prirodzene väčšie potreby na školské pomôcky, ošatenie, obuv, náklady spojené so stravovaním, či už v domácom prostredí alebo v školskom zariadení, náklady na dochádzku, ale aj náklady a výdaje na voľnočasové aktivity, krúžky a záujmovú činnosť. Potreby dieťaťa navštevujúceho druhý stupeň základnej školy sú nepochybne vyššie, než dieťaťa vo veku 4 rokov, ktorým bol maloletý v čase poslednej úpravy výživného. Preto v súdnej veci nemožno zvýšenie vyživovacej povinnosti viazať výlučne na moment zvýšenia príjmu otca maloletého dieťaťa od 01. 01. 2020, tak ako to navrhoval v podanom odvolaní otec maloletého dieťaťa.

22. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd, stotožňujúc sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s jeho detailným a presvedčivým odôvodnením, po náležite a dostatočne vykonanom dokazovaní v predmetnej veci, nevyhodnotil odvolacie otca maloletého dieťaťa ako dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

23. Ako výrok závislý preskúmal odvolací súd i výrok o trovách konania o ktorých rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 52 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu konania. Vzhľadom na charakter konania starostlivosti súdu o maloleté dieťa, ktoré možno začať i bez návrhu, súd prvej inštancie správne postupoval podľa ustanovení Civilného mimosporového poriadku a pri rozhodnutí o trovách konania aplikoval ustanovenie § 52 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákone neustanovuje inak. Keďže súd prvej inštancie a následne pri revízii rozhodnutia ani súd odvolací nevzhladol žiadne osobitné okolnosti prípadu, kedy by bolo spravodlivé ukladať niektorému z účastníkov konania povinnosť náhrady trov konania, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil i vo výroku V. o trovách prvoinštančného konania.

24. Záverom odvolací súd uvádza, že rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním len otec maloletého dieťaťa, pričom tento priamo namietať správnosť výrokov I. a II. a uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. IV. a V. nenamieta. Matka maloletého dieťaťa odvolanie voči rozsudku nepodala. Odvolací súd, v konaní o starostlivosti súdu o maloleté dieťa, nebol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, preto preskúmal správnosť výrokov meritórnych, ako aj výrokov závislých a o týchto rozhodol. Výrokom III. súd prvej inštancie návrh matky v prevyšujúcej časti zamietol, preto dvolanie proti tomuto výroku bola oprávnená podať len matka maloletého dieťaťa. Preto odvolací súd, po konštatovaní správnosti jednotlivých výrokov, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. II. IV. a V.. Rozsudok okresného súdu vo výroku III. zostal nedotknutý.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 52 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, keď v prejednávanej veci nebol dôvod postupovať podľa ust. § 54 a § 55 Civilného mimosporového poriadku.

26. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).